

In sel sem brez bojazni — saj ni bilo to prvokrat — in dokazal sem z žlico in vilicami, da zdravniške pomoči g. župnika ne potrebujem.

Kadar pa je častiti starček pojužinal, je migljal z očmi v kot, rekoč: »Prinesi mi pipo pa prižgi mi jo!«

Podal sem mu pipo, prižgal vžigalico pa jo držal nad pipo, da je tobak dobro zažarel.

To prižiganje sem imel za neko znamenje in dokaz zadovoljnosti.

Pipa še ni pošteno gorela, ko je pridrdrala kočija pod okno.

Starček je zvedavo pogledal skozi šipo pa zmajal s sivo glavo: »Kdo pa je to? Ti še niso bili tukaj.«

Pripeljala se je bila neka gospa z bolehavim možem notri tam od Trebiča. G. župnik jima je hitel nasproti in ju prijazno sprejel.

Podobnih obiskov je bilo pri njem vsak dan.

Ime preprostega župnika iz neznatne vasice je bilo znano daleč okrog. Škoda, da ne živi več! Umrl je v 59. letu, umrl kakor duhovnik-zdravnik.

Sirota med sirotami.

Občinske može hribovske občine Zagričje še ni nikdar imelo tako na kratkem, kot one nedelje popoldne po sv. Gregoriju. Kočarica Ovinkova Reza je umrla in je zapustila dvoje malih: šestletno Reziko in petletnega Lukca. Za moža Jernejca — očeta teh dvojih — niti sama ni vedela, kje je. V Ameriko je odšel, pisal začetkoma dvakrat, trikrat, poslal nekaj dolarjev, pozneje pa je izostalo vse: pisma in denarji. Uboga Ovinkarica ni vedela sama, ali je žena, ali vdova.

Ako žena ni vedela, kje je njen mož, je li živ ali mrtev — kako naj pa vedó občinski možje?

Bila je tisto nedeljo občinska seja.

»Torej za Jernejca se nič ne vé,« se oglasio oče župan.

»Nič,« odgovoré možje po vrsti in nalahno odkimavajo.

»Korobačev Bošte,« se oglasi Brglez v kotu, »se je vrnil onidan iz Amerike, pa je pravil, da je šel Jernejec pred tremi leti v Montano v jame in od tedaj ni več glasu o njem.«

»Najbrže je ostal v jami,« menijo možje in sočutno kimajo s skrbi-polnimi glavami.

»Kaj čemo z otroki?« vprašajo oče župan in spravijo s tem vprašanjem občinsko obravnavo v pravi tir.

»Križ bo z njimi,« oglasio se Grabnarjev oče. »Tako jih ne smemo pustiti. Kaj prida jim primakniti iz občinske blagajne pa tudi ne moremo. Saj imamo drugih revežev čez glavo.«

»Saj res,« se oglasé drugi. »Puntarjev Jakob nam vzame čez štiristo kronic v hiralnico, Potnikov Bolte se meče od hiše do hiše in nam je vsak drugi mesec na skrbi.«

»Pa bi že in že,« se oglasé zopet drugi. »Toda za ljudi plačevati, ki bi lahko živeli ob svojem, ko bi bili količkaj štedili v mladosti — za take lenuhe in postopače pa res pošten človek ne plača lahkega srca.«

»No, pa ko bi bilo še kaj ponižnosti in hvaležnosti pri njih,« povzamejo besedo oče župan. »Človek bi še potrpel, zdaj pa ta prevzetnost in trmoglavost! Pomislite: Puntarjev Jakob je onile dan, preden je odšel v hiralnico, skoro vame skočil, ko mu nisem hotel dati podpore, ki jo navadno zapije. Oštel me je pa že tako, kot da sem njegov pastir in ne župan zaгриški.«

Zmajevali in zmajevali so občinski možje na te besede županove. In dejali so, da župan biti ni prijetno, in tudi občinski mož ne.

»No, za ta dva otroka moramo pa le nekaj ukreniti,« so opozorili zopet oče župan na zadevo, ki jo je bilo predvsem uravnati.

»Takole sem si jaz mislil,« se oglasé v kotu pod »Boğcem« Ulčarjev stric, ki niso bili samo občinski mož, ampak tudi svetovalec. »Tako bi bilo nemara najbolj prav in najbolj poceni.«

»No, Ulčar naj pove! Tiho! Zdaj pa le povej!« napravijo oče župan mir in red.

»Plačevanja v denarju imamo že dovolj,« povzamejo Ulčarjev stric besedo. »Ogibanja v hišah pred onimi, ki hodijo »po čredi«, je tudi dovolj. Kaj ko bi mi naročili oni Klanjčarici, ki nima nikogar svojega, naj gre k Ovinkarju pa naj ondi stanuje in oskrbuje otroka.«

»Ta je pa pametna,« se zasliši okroginokrog. »Ona ima stanovanje, otroka pa varstvo in pouk. Za hrano se bo pa že dobilo: tu nekaj, tam nekaj, pa se ne bo nikjer mnogo poznalo.«

»Za obleko se pa dá nekaj iz občinskega, nekaj se pa dobi pri dobrih ljudeh,« pristavijo drugi. — —

Za prvo silo sta bila torej preskrbljena mala Ovinkarja. Klanjčarica — »mati« sta ji rekla Lukec in Rezika — je bila dobra ženica. Imela je svojčas tudi svojo hišico in svojo družinico. Toda zgodi se včasih, da Bog pokliče mladega pred starim, krepkega pred slabotnim s tega sveta. Pri Klanjčarjevih je bilo tudi tako.

»Vse je ležalo, polna hiša samih bolnikov. Oče na postelji, Anica na klopi pri peči, Tinček za mizo.«

Vročinska je bila, ki je zalezla očeta in se prijela tudi malih. Samo materi je zanesla, da niso bili revčki brez postrežbe.

Čez štiri tedne je bila hiša prazna in tiha. In Klanjčarjevi materi je bilo dolgčas notri. Skoro strah je je bilo in zaželela je k ljudem. Pa saj je tudi morala vunkaj. Upniki, zdravnik, lekarnar — vsi so zahtevali svoje in hišica je morala iti v prodaj. Klanjčarjeva mati pa k ljudem.

Sirota pri sirotah.

Tu je nekoliko pozibala, tam kaj pošila, drugje kaj povarovala — tu dalj časa, drugje je hitreje opravila. Preživela se je in tuintam ji je dobra gospodinja podala potrebno reč ali ji je stisnila kaj v roko.

Ko je postala Klanjčarica oskrbnica Ovinkarjevih, je ostala še vedno v tesni zvezi s prejšnjimi prijateljicami. Dajali so ji vedno primernege dela in tudi primernege zaslužka.

Domače življenje v Ovinkarjevi koči se je pa obrnilo na prijetno plat. Kar pomladila se je oskrbnica pri Ovinkarjevih sirotkah. Spominjali sta jo njenih dveh in jo ljubili kot svojo mater.

Veselo je prinašala nova Ovinkarica dobrohotne darove domov in jih ljubeznivo delila z otrokoma.

Pa ne samo za telesno hrano jima je skrbela, tudi za duševno. Ni bilo kmalu dobiti otrók, ki bi znali tako lepo moliti in se tako spodobno vesti v cerkvi in na potu, ko sta se znala Ovinkarjev Lukec in Rezika.

»Kako je kaj?« so tuintam vprašali Ulčarjev stric, če se je zglasila Klanjčarica v njih hiši.

»Stric, vi ste dobri! Prav, da ste govorili zame in za otroka pri občinski seji. Meni in otrokoma je dobro. Bog vam stotero povrni!«

Ferd. Gregorec.

Pesem o pomladi.

Oj beli sneg,
pokriva breg,
tam za vasjo.
O, kdaj pomlad
sred naših trat
prispela bo?

Tedaj bo breg
ves zopet bel,
ko zvonček bo
na njem dehtel
in drobni ptiček
pesmi pel.

A zdaj po zraku
sneg diši,
bodeči vonj,
da nos rudi.

A kadar log bo
zacvetel,
vse lepše zvonček
bo dehtel.

In ko se les bo
omehčal,
spet na piščalko
bom igral.

A dokler zimska burja ta
okoli hiš piskala bo,
ni upanja, da dévica
pomlad nas obiskala bo?

Jan Reginov.

